

OUTMATCHED

kiütéses
győzelem

Egy bokszbajnok.
Egy okostojás.
Egy övön aluli egyezés...

finep
selection

KRISTEN CALLIHAN,
SAMANTHA YOUNG

KRISTEN CALLIHAN,
SAMANTHA YOUNG

OUTMATCHED

kiütéses
győzelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Egy

Rhys

AZ APÁM EGYSZER AZT MONDTA, hogy a legtöbb ember nem szántszándékkal teszi tönkre az életét; egyszerűen egy sor ostoba döntést hoznak. Mindig az ütött-kopott bőrszékében ült, széles vállla összegörnyedt a rózsafa íróasztal fölött, amely az irodája éke volt. Ugyanabba a székbe huppantam le most, ugyanazt a méreatesztalt bámulva.

Lustán végighúztam az ujjamat a szélén, az egykor fényes fa márra fakóvá és karcossá vált. Gyerekként furcsának találtam, hogy apa ezt a díszes íróasztalt választotta, amely jobban illett egy ügyvédi irodába, mint egy egyszerű ökölvívó és harcművészeti edzőterem irodájába. Amikor ezt szóvá tettem, a szokásos halvány mosolyával jutalmazott.

– A Lights Out az én büszkeségem, fiacskám. – Széttárta nagy, sebhelyes kezeit a fényes asztal fölött. – Én pedig így mutatom ki. Tetszik vagy sem, adni kell a küllemre.

A tettek és a szavak egyenlő mértékűnek számítottak az ő világában. Határozottan cselekedj, szavaid legyenek igazak, és hozz jó döntéseket.

Vajon mit gondolna most az én döntéseimről?

– Semmi jót – motyogtam, majd sajtó szememhez nyomtam az ujjbegyeimet. Jelen pillanatban magam sem gondolkodtam sokat apa döntésén.

Apa négy éve halt meg. A fájdalom kissé tompult már, ám az üresség megmaradt. Az iránta érzett vegytiszta, perzselő haragom volt az, ami megrémített. Apa sosem volt tökéletes. Ezt jó ideje tudtam. Anya halála után pedig beleesett a verembe, amit önmagának ázott. De ez a katasztrófa, amit rám hagyott, már más tészta, és megnehezítette, hogy megbocsássak és feledjek.

A francba, hogyan is feledhetném! A bank nem hagyná, hogy ez megtörténjen.

Gondolni sem mertem volna, hogy a pénzzel vagy az edzőteremmel ekkora baj lesz, amíg egyszer az asztal fölé görnyedve nem találtam rá apára. Akkor közölte velem, hogy rosszul kezelte a pénzem – a rossz befektetések és szerencsejáték mérgező keveréke –, és újabb jelzalogot vett fel az edzőteremre, hogy megpróbálja fedezni.

Egy hónappal később apa meghalt. Szívrohamot kapott, a tettéből eredő stressz és szegény a legrosszabb módon érte utol őt. Ezzel én lettem a Lights Out és egy adóssághegy új tulajdonosa.

Az állkapcsomat megfeszítettem, ismét elöntött a düh. Szerettem volna felállni, elsétálni, és soha vissza sem nézni.

Az iroda üvegfalain fiatalos nevetés szűrődött be. Az ifjúsági csapat capoeira edzést tartott, ami az edzőterem legújabb ajánlata volt. A csoportok mind megteltek, de csupán a srácok fele tudott fizetni. És bár az én kiváltságom lett volna elutasítani őket, tudtam, hogy sosem tenném. Ez az edzőterem volt az ő mentsváruk egy olyan világban, amely könnyedén elszívja az örömeiket, régi önmaguk porhüvelyét hagyva hátra.

– Ez aztán a csúnya arckifejezés. – Carlos megállt az ajtóban, amit önhibámból nyitva hagytam. Egy vigyor terült el az arcán. – Találtál magadon egy pörsenést vagy ilyesmi?

– Ja, közvetlenül a golyóim alatt. Meg szeretnéd nézni?

– Meghagyom a hölgyismerőseidnek.

Carlos tudta, hogy jó ideje nem voltam, ahogy ő fogalmazott, hölgyismerősséggel. Félreértés ne essék – lehetőségem volt rá, csak nem akartam élni vele. Nem volt gyomrom... nos, semmihez mostanság. Először jöttek apa kicseszett adósságai, majd Jake... most nem akartam Jake-re gondolni.

Carlos ellökte magát az ajtótól, és lehuppant az asztallal szemközti székbe.

– Szóval – sürgetett – mi az oka, hogy ilyen képet vágasz?

Megdörzsöltem fájó tarkómat.

– A szokásos. Pénz.

Carlos előrehajolt, karját a térdére támasztotta, könnyed mosolya lehervadt. Legtöbben sosem látták Carlost a mosolya nélkül. Ketőnk közül Carlos volt a derűsebb, a nagy barna kiskutyaszemei úgy vonzották a nőket, mint méheket a méz. Könnyedén játszott a szerepét, egy sötétebb belsőt rejtegetve, amit szinte senki sem ismert. Az, hogy eléggé megbízott bennem ahhoz, hogy megmutassa a valódi énjét, olyasmi, amit sosem becsülnék alá.

– Nem történt változás? – kérdezte.

– Nem igazán. Néhány hónappal el vagyok maradva a jelzáloggal. A bank a nyakamban liheg.

– Mi van azzal a Kyle Garrettel?

Hat hónappal ezelőtt egy Kyle Garret nevű fickó keresett meg azzal, hogy megvenné az edzőtermet. Miután utánanéztünk, Carlos és én megtudtuk, hogy egy nagy ingatlanmogul, aki felvásárolja az

ingatlanokat Boston egész területén és a keleti parton, majd flancos öröklakásokká és lakóparkokká alakítja azokat.

– Ennyire nem vagyok kétségbeesett. – Na jó, talán mégis. De fiatalon ez a hely jelentett számomra mindent. Betöltötték a múltam kísértetei, és míg némelyikük fájdalmas volt, addig a többi életben tartott. Nem kellett mást tennem, mint végigsétálni az edzőtermen, és láttam magam előtt az előtérben lévő gyümölcsbárt, ahol anya banánturmixszal és nagy mosollyal fogadta Jake-et, Carlost és engem. Vagy a B stúdiót, ahol Jake és én bekaptuk az első ütéseinket, és megtanultuk, miért nevezik az ökölvívást „édes tudománynak”¹.

Az öcsémmel, Deannel mindig apa íróasztala alá bújtunk és barkochbáztunk. Vagyis inkább Dean barkochbázott, míg én a kedvében jártam. Ez addig a napig tartott, amíg a szüleim be nem surrantak az irodába egy gyors menetre, észre sem véve, hogy ott vagyunk lent. Egyes emlékek nem szépek, de az enyémekek voltak, és nekem nem maradt másom. Nem akarom ezt is elveszíteni.

Carlos felsóhajtott.

– Ha újra ringbe szállnál, tudnék neked intézni egy mérkőzést...

– Nem! – Nem kiáltás volt, de a fejemben annak hatott. Hideg verejték csorgott le a hátamon, ahogy Carlosra meredtem. Rohadtul tudta, hogy felhagytam az ökölvívással. Végleg.

Arckifejezése együttérzést sugárzott.

– Nézd, ember, tudom. De nem hiszem, hogy Jake azt akarná...

– Azt mondtam, nem.

Jake pusztá gondolata tátongó űrt hagyott a mellkasomban. Pólyás korunk óta legjobb barátok voltunk, közelebb állt hozzám, mint a fafejű öcsém, mindig vigyáztunk egymásra.

¹ A bokszot azért nevezik édes tudománynak, mert megköveteli, hogy az ökölvívók taktikusak legyenek és kiszámítsák az ellenfelük következő lépését.

Mindketten harcosok voltunk. Mindketten a naggyá válás útjára léptünk. Sőt a tenyerünkben volt a nagyság. Egészen addig, amíg egy halántékára mért szerencsétlen ütés véget nem vetett az életének.

A rémület és szégyen zsíros gombóca lecsúszott a torkomon. Az elvesztése minden szempontból nehéz volt; tudván, hogy apa rengeteg pénzt bukott, mert Jake-re fogadott, és a veszteség mindkettőjük emlékét és az ökölvívást is bemocskolta.

Jake hátrahagyta a feleségét, Marcyt, és a kislányukat, Rose-t. Marcyval nőttem fel, és hónapok óta nem láttam őt és Rose-t. Valahányszor megtettem, a büntudat és a gyász napokig nyomorgatott.

– Végeztem a sporttal – mondtam Carlosnak, bár nem volt rá szükség. Ő is tudta, hogy kiszálltam.

Legszívesebben levakartam volna a bőrömet. Két órával ezelőtt zuhanyoztam, de mocskosnak éreztem magam, ragadtam a megbánástól és dühtől. Apa szégyene valahogyan átszállt rám, és nem tudtam megszabadulni tőle.

Carlos mosolya elcsigázott volt.

– Igen, tudom. De nekem sincs másom ezen az edzőtermen kívül. Ha romba dől, mind elveszítjük az otthonunkat.

Nem bírtam tovább ott ülni. Felpattanva fel-alá járkáltam a kis helyiségben.

– Több ügyfelet kell szereznünk. Nem is, amire szükségünk van, az egy szponzor. És egy rohadt nagy csoda.

Carlos megdörzsölte az állát, és figyelte, ahogy poroszkálok.

– Az működhet, de mi fogja bevonzani őket?

– Franc se tudja. – A mellkasom lesüllyedt a sóhajtasomtól. – Az adókedvezmény? A belvárosi fiatalok megsegítésének öröme?

Fekete humor csillant Carlos szemében.

– A nulla lelkesedésed nem valami meggyőző.

– Mert nem vagyok jó a süketelésben. Katasztrofális üzletember vagyok.

– De még mennyire, tesó – mondta egy hang az ajtóból.

Dean, a profi süketelő öcsém, az ajtóban ácsorgott. Őszintén szólva nem tudom, hogy a francba lehetünk rokonok. Először is, ahe-lyett, hogy farmert és pólót hordott volna, mint bármelyik másik srác, háromrészes öltönyt viselt, amiről tudtam, hogy többbe kerül, mint a lakbére – a lakbér, amit én fizettem. A kis szaros.

Másodszor, túlságosan elbűvölő volt. Az általános iskolától kezdve a lányok elolvadtak a kék szemétől és homokszőke hajától. Kicses-zett szőke herceg. Elkergettem a gondolatot, hogy úgy néz ki, mint anya. Mindennap hiányzott.

Épp ez volt a probléma. Túl sok embert hiányoltam.

– Mi bajod van? – kérdezte Dean, belépve az irodába. Majd hirtelen megtorpant, és egy széles, kamu mosollyal jutalmazott. – Már-mint ma.

Gyorsan vetettem egy *meg ne szólalj* pillantást Carlosra. Amikor pislogott, tudtam, hogy értette a célzást. Távol tartottam Deant az üzleti gondoktól. Megvan benne a potenciál, hogy naggyá váljon – már ha egyszer végre kihúzza a fejét a seggéből, és szerez munkát.

Carlos felállt, és megmozgatta a nyakát.

– Rhysnek merevedési problémái vannak.

Olyan erősen könyököltem oldalba Carlost, hogy kis híján el-esett.

– Menj a picsába ezzel a szarsággal! Balszerencsét akarsz hozni rám vagy mi?

Carlos felhorkant és Deanre nézett.

– Mit tudsz tanácsolni, eszes fiú?

– Imádkozzunk?

– Nagyon viccesek vagytok. – Működött a tervünk. Eltereltük Dean figyelmét.

Amint Carlos kiment, nekidőltem az asztalom szélének, és Deant méregettem.

– Mi ez az öltöny? Interjúd lesz?

Csak add, hogy erről legyen szó! A srác informatika diplomát szerzett a BU-n, tarolt a felvételijén, és számos mesterképzési ajánlatot kapott az ország több pontjáról, de ő inkább csapongott, pincérként dolgozott, és szabad idejében a nőket hajkurászta.

Úgy vigyorgott, mintha karácsony reggel lenne.

– Valami olyasmi.

Ez a gyerek...

– Most interjú vagy sem?

– Ó, szereztem munkát. – A mosolya nem bírt lehervadni. – Ma kezdődik a próbaidőm.

A harcosok az ösztöneikre hallgatnak, és az enyém ekkor nagy sebességre kapcsolt.

– Próbaidő? Mi a fenéről beszélsz, Deanie? – A mosolya elhalványult. Utálja, amikor Deanie-nek szólítom. – Miféle ócska, öltönyös munkának van próbaideje? – erősködtem, amint megmakacsolta magát. – Vagy kezdődik... este harkor?

– Nézd, rendkívül izgatott voltam, hogy elmeséljem, mert baromi zseniális. De ha cikizel miatta...

– Ki vele! Most!

– Jó. – Dean előhúzta a telefonját, és elindult felém. – Találtam egy király alkalmazást, ahová felteheted a képedet és a tapasztalataidat, és megtalálja azokat, akiknél üresedés támadt.

– Ez... jó. – Csakhogy továbbra is felállt a szőr a hátamon. Valami búzlótt a viselkedésében.

– Szóval rájöttem, hogy mi a fene, nincs állás a végzettségemmel. De más dolgokban is jó vagyok.

– Milyen dolgokban? – Ez a *kicseszett* kölyök. Csupán kilenc évvel fiatalabb nálam, és esküszöm, hogy tíz évet öregedtem minden rohadt évvel, amióta foglalkoznom kell vele.

Megvonta a vállát.

– Mint elbűvölni a nőket, boldoggá tenni őket.

Lassan kihúztam magam.

– Boldoggá tenni a nőket.

– Igen – mondta, mintha féleszű lennék. – Remekül értek a nők nyelvén.

– Mit kell csinálnod, Dean?

Mit sem törődve velem, a telefonját nyomkodta.

– Ez az alkalmazás összehozott ezzel az aranyos lánnyal, Parkerrel, aki... ezt kapd ki... fizet azért, hogy az eszkontftúja legyek. – Felcsillant a szeme. – Hát nem baró? El sem hiszem! Örületes, mekkora összeget hajlandó kifizetni. Könnyű pénzszerzési lehetőség, és csak azt kell tennem érte, ami természetes számomra. És tudod, mi a legjobb benne? Hogy határozatlan időre szól.

Az összes vér kifutott a fejből egészen a lábujjamig, mielőtt sötét harag formájában elárasztott.

– Prostituálnak állsz? Jól hallottam?

Hol rontottam el?

– Micsoda? – Szőke szemöldöke összeszaladt. – Dehogy! Eszkont lesznek. Randikra viszem Parkert, elkísérem őt rendezvényekre és összejövetelekre. Ilyesmik. Mármost, nem fogok neki nemet mondani, ha rákérdez...

– Nem. Ki van zárva! – Morgás szakadt ki belőlem, és ökölbe szorítottam a kezem. – Nem azért költöttem nyolcvanezer dollárt a tanítatásodra, hogy egy beképzelt gazdag csaj hímringyójának állj...

– Hát persze, hozd csak fel a ténnyt, hogy te álltad a költségeket. Már megint. – Sértetten meredt rám.

– Mert így is volt! – Beletúrtam a hajamba, és megragadtam a rövid hajvégeimet. Legszívesebben kitéptem volna. – Minden megmaradt centemet ebbe az edzőterembe és beléd fektettem. Örömmel tettem. Repesett a szívem. – Ez volt a legkevesebb, amit tehettem; Deannek iránymutatásra, oktatásra és egy kiútra volt szüksége. – Átkozott leszek, ha az erőfeszítéseimet lehúzzhatjuk a klotyón, egy sekélyes, agyatlan... szeszélyei miatt.

– Hé, Parker baromi okos. Ezt figyeld! – Az arcomba nyomta a telefonját. – Az MIT-ra járt...

Felhorkantam.

– Milyen meglepő!

– És a családja több tucat jótékonyági egyesület tagja.

– Ami lószart sem jelent nekem. – Fogtam a telefont – már majdnem felnyomta az orromba –, és tanulmányoztam a megnyitott cikket. Egy elragadóan szép, a hüvelykujjammal megegyező nagyságú lány mosolygott vissza rám, nagy barna szemmel a szigorúan egyenes szemöldöke alatt. Erőltetett mosolya volt, kicsit sem hasonlított a mellette álló idősebb pár sugárzó, boldog vigyorára. Nyilvánvalóan a szülei voltak, és mindannyian az óceánra néző gyepen álltak, háttérben egy hatalmas Cape Cod stílusú² kúriával.

– Jézusom! – motyogtam. – Ezek New York-iak, Dean.

– És? – Elnevette magát. – Mi bajod van a New York-iakkal?

² Faburkolatú, sokablakos házak, melyek mindkét oldalra bővíthetőek.

– Gazdagok és seggfejek.

A cikk valami olyasmiről szólt, hogy Mr. és Mrs. Charles Brown azért „nyaralt” Cape Codban³, hogy adománygyűjtést szervezzenek a gyerekek írástudásának segítésére. Ami kedves gesztus, de nem jelenti azt, hogy *valóban* jó emberek.

– Nem néztem volna ki belőled, hogy sznob vagy, bátyó.

A telefon köré fontam a kezem.

– Tudod, mennyi efféle emberrel találkoztam, amíg versenyeztem? Mást sem akarnak, mint adni a kisembereknek, és barátkozni veled. De valójában a hozzánk hasonlókat friss húsnak tartják. Elszórakoznak velünk. És amint nem vagyunk elég szórakoztatóak, ejtenek minket.

Az úgynevezett barátaim tudnának róla mesélni, akik felszívódtak, amint Jake halála után kiszálltam a ringből.

– Parker nem ilyen. Ő aranyos. Igazából félénk. – Dean felszegte az állát. – És ha egy halom pénzért cserébe a selyemfiújának akar használni, hát hagyom neki.

– Dean...

– Azért meséltem el neked, mert azt hittem... hagyjuk, mit hittem. A lényeg az, hogy ez az én életem és az én munkám. És a magam módján fogom visszafizetni a pénzed.

Végre, az öcsikém kimutatta a foga fehérjét. Sokkal inkább az apja voltam az évek alatt, mint a sajátunk. Ezzel a felelősséggel bizonyos mértékű parancsolgatás is járt. De azt akartam, hogy vágjon vissza, vegye kézbe az életét. Csak nem efféle módon. Túl okos az ilyesmihez. Én voltam az, aki elvégzi a piszkos munkát. Dean nem mocskolhatja be magát.

³ Massachusettsi félsziget, amely nem messze fekszik Bostontól.

Ismerem ezt a pillantást. Komolyan beszél. Semmi sem tántoríthatja el a tervétől.

A különbözőségünk ellenére ebben hasonlítottunk – mindketten ízig-vérig makacsok vagyunk.

Indulni készült, de feltartottam a kezem.

– Várj csak! – Dean ledermedt, de várt. Zsebre dugtam a telefonját, olyan könnyed mozdulattal, hogy fel sem tűnt neki. – Ha ragaszkodsz hozzá, hogy ezt akarod csinálni...

– Meg is *fogom* csinálni!

A hátsó fogaim összekoccantak.

Nyugalom! Semmi idegesség!

– Akkor jobb, ha nem piszkos foggal találkozol vele.

Dean rémült arcát viccesnek találtam volna, ha nem lettem volna ilyen dühös.

– Van valami a fogaim között? – A nyelvével végigsimította őket.

A fogai tiszták voltak, de Dean folyamatosan nassolt. Így nem a semmiből bukkant elő az ötlet.

– Aha. Nem sikerült kiszedned. – Fejemmel az irodai fürdőszoba felé mutattam. – Menj, mosd meg!

Nem várta meg, hogy kétszer mondjam, hanem besietett a kis helyiségbe.

A sarkában kullogva követtem őt, útközben megragadva az egyik fából készült széket az asztal mellett. Túlságosan elfoglalt volt, hogy észrevegye.

– Szóval, hol találkozol a lánnyal?

– Az Yvonne'sban.

– Flancos hely. Egyszer elsétáltam mellette. Úgy néz ki, mint egy társasági klub a kőgazdagoknak.

Dean kuncogott.

– Nem mintha én fizetnék. – A szememet forgattam. – Harminc perc múlva aperitif, szóval sietnem kell. – A tükörrre vicsorítva megvizsgálta a reklámba illő fogsorát. – Nem látok semmit...

A többit már nem hallottam. Gyorsan becsaptam az ajtót, elfordítottam az ajtógombot, és beékeltem alá a széket. Épp időben cselekedtem. Az ajtó heves zörgésbe kezdett.

– Rhys! Mi a franc? Nyisd ki a rohadt ajtót!

Na, azt már nem! Addig kitart, amíg valaki ki nem engedi. Majd szólok Carlosnak... egy óra múlva.

– Rhys! – Dean tompa kiáltása követett az irodából kifelé menet.
– Ez nem vicces! Most szórakozol velem? – Erős puffanás hallatszott.
– Te rohadt szemétláda!

Az vagyok. De egy csepp megbánást sem éreztem. Dean túl jó ehhez. Gyűlölhét engem, amennyire csak akar. De tudatom ezzel a Parker Brownnal, hogy nem fog többé a testvérem közelébe férközni.

Éles harag terjedt szét lassan az ereimben, ahogy felültem a motoromra. Parker Brown. Nem tudja, mibe keveredett.

Kettő

Parker

NEM ELŐSZÖR VACSORÁZOM AZ YVONNE'SBAN. Azonban ez lesz az első alkalom, hogy egy olyan sráccal vacsorázom az Yvonne'sban, akit lefizettem. Forgott a gyomrom, ahogy a bejárathoz legközelebb eső plüss bárszéken ültem. A bár és az étterem rész között egy hosszú, márványlapos, alacsony választófal húzódott, a vendégek nevetése és csacsogása fehér zajjá vált.

Olyan alacsony vagyok, hogy a lábam a levegőben lógott, és türelmetlenül rugdostam a bárpultot, ami alighanem többbe került, mint az éves fizetésem.

Ha már szóba került... idegesen az órámra pillantottam. Deannek már itt kellett volna lennie. Megbeszéltük, hogy tíz perccel hamarabb jön, mint a főnököm és a főnöke, hogy újra átbeszéljük a stratégiánkat.

Legurítva a koktélt, amelyet a bosszús csapos tett le elé, megpróbáltam lenyugtatni a hasamban cikázó pillangókat. Komolyan, úgy éreztem, mintha kitörtek volna a zsigereimből, elöntötték volna a tüdőmet, és most szándékukban állna megfojtani engem. Nyirkos kezemmel megdörzsöltem a homlokom.

– Szedd össze magad, Parker! – motyogtam, minden bizonnyal úgy néztem ki, mint aki bűncselekményt készül elkövetni.

Bűncselekmény hazudni a főnöködnek?

Nem, határozottan nem.

Erkölcstelen talán?

Igen, határozottan igen.

De valójában ez csak azt bizonyította, hogy mennyire szeretem a munkámat, és milyen messzire vagyok hajlandó elmenni egy határozatlan idejű szerződésért a Hórusz Megújuló Energiánál. Azután csatlakoztam a fiatal, hároméves vállalatához, hogy tudományos fokozatot szereztem a „nagy teljesítményű villamosenergia-piacok termelési kapacitási beruházásainak dinamikus modellezése” területén.

Ezt próbáld meg ötször kimondani.

El voltam ragadtatva, amikor adatelemzőként egy olyan vállalatnál szereztem állást, ami kifejlesztett egy piaci teherelosztási modellt, amely előrejelzi a jövőbeni energiaárakat és a megújuló energiatermelés piaci dinamikájának hatását.

Megvan benne minden, amit valaha szerettem volna egy munkától, és büszke is voltam rá, amíg Pete a bérszámfejtésről önelégült mosollyal nem közölte, hogy csupán a sokszínűségi kvóta teljesítése miatt vettek fel, és nagy eséllyel elbocsátanak, amint lejár a hat hónapos szerződésem.

És mindez miért?

Mert a pénzeszsák nagyfőnök, a fő befektető, Mr. Franklin Fairchild csak olyan alkalmazottak felvételében volt érdekelt, akik a magánéletükben is bizonyították elkötelezettségüket. Mint valami 1950-es évekbeli ósdi baromság. Hacsak egy alkalmazott nem volt komoly kapcsolatban/házas, szülő és/vagy rendelkezett saját házzal

bérlakás helyett, Fairchild rossz befektetésnek tartotta őt. Na de hogy jön ide az elkötelezettség? Ha nem tudunk elköteleződni a magánéletünkben, minden bizonnyal elmenekülünk a cégtől az első kedvezőbb ajánlat láttán.

Pete-nél megbízhatóbb források is megerősítették ezt.

Az egyetlen egyedülálló, gyermektelen női elemzőként, aki egy lakótárral osztozik egy bérlakáson, berezeltem. Az említett lakótárs, Zoe egy alkalmazás formájában nyújtott nekem segítséget. Ott találtam rá Deanre, a tökéletes kamu pasira. Tanult, Chelsea-ből származik, földhözragadt, elbűvölő, jóképű, és beleegyezett, hogy határozatlan időre a barátomnak adja ki magát. *Határozatlan időre.*

Komolyan, min aggódtam ennyire?

Senki sem fog rájönni.

– Te! – szólalt meg mellettem egy mély hang. A hangneme vádló volt.

Elfordítottam a fejem, és sűrűn pislogtam az előttem elterülő látványra. Egy rendkívül magas férfi bámult le rám mogorván, mint egy kitörni készülő bika. A szemem lesiklott a testén, majd felfelé haladt, azon mélázva, hogy még sosem láttam közelről olyat, mint ő. A srác legalább százkilencven centi magas volt, egy szebb napokat is látott farmert viselt hosszú ujjú felsővel, ami egy rendkívül kidolgozott izomzatot láttatott. Nagyon is kidolgozottat. A felsőjének ujja fel volt tűrve, felfedve vastag erezetű alkarját. Nem úgy volt, hogy az Yvonne'sban öltözködési szabályok vannak?

Belenéztem zöld szemébe, amit gyönyörűnek találtam volna, ha nem mered rám szúrósan. Rám?

Mi a fene? Most nincs időm a rosszakarókra.

– Segíthetek?

– Parker Brown?

Francba.

– Igen?

Összehúzta a szemét.

– Rhys Morgan vagyok. Dean bátyja. Ő nem fog eljönni.

Egy pillanatilag csak bámultam rá. Hogy lehet ez a srác Dean bátyja? Dean szőke hajú, kék szemű, jó megjelenésű és elbűvölő módon jóképű. Míg ennek a fickónak rövidre nyírt sötét haja van, a már említett gyönyörű zöld szeme, ráfért volna egy kis borotválkozás, és a robosztus, szögletes testalkatával, valamint törött orrával határozottan nem számított szépfűnek. Néhány nő biztosan vonzónak találná őt, de nekem túlságosan nagy és durva volt.

Jobb kedvelem a különc és aranyos srácokat.

Mindegy is, vissza a lényeghez... elszakítottam a pillantásomat a látványosan kidolgozott bicepszéről.

– Kicsit sem hasonlítotok.

Az orrlýuka dühösen kitágult.

– Igen, kicsit sem hasonlítunk. Én nem hagynám, hogy egy gazdag massachusettsi seggfej prostinak használjon.

Az arcom lángolt, ahogy rémülten körülnéztem. Hangos! Azta, milyen hangos! Leugrottam a bárszékről, és kezemet a mellkasára nyomtam, hogy a kijárat felé toljam őt, de megálltam. Micsoda *mellizmok!*

– Ó, ezek aztán ki vannak dolgozva! – Úgy ejtettem le a kezem, mintha megégett volna.

Dean állítólagos testvére egyértelmű dühvel csikorgatta a fogát. – Beszéljük meg a bártól távol. – Kivezettem őt a bejárat és az étterem közötti folyosóra, egy erőltetett „minden rendben” mosolyt küldve az elhaladó pincérnek. Ahogy szembefordultam Rhysszel, kis híján a mellkasába ütköztem.

Ő megfogta a bicepszemet, és finoman eltolt magától. A bárshék hiányában hátra kellett döntenem a fejem, hogy a szemébe nézhessek, és ahogy fölém tornyosult, hirtelen elgondolkodtam, jó ötlet-e bármiféle beszélgetésbe elegyedni egy dühös férfival, aki eltaposhat, mint egy bogarat. Engem azonban nem lehet egykönnyen megfélemlíteni. Oké, persze, ez a fickó félelmetes, de évekig férfiak uralta területen tanultam. Most pedig én voltam az egyetlen nő a cégnél, ahol dolgoztam. Hamar megtanultam, hogy ne *mutassam* egyetlen srácnak sem, legyen bármilyen okos vagy erős, hogy megrémültem.

Vagy összezavarodtam.

Még ha így is történt.

– Először is, nem vagyok massachusettsi. – Nem tudtam, hogy ez miért fontos, de utáltam a „massachusettsi seggfej” kifejezést, ami az itteni kékvérű gazdagokra utalt, akik nem voltak túl kedvesek.

Rhys gúnyosan elmosolyodott.

– Te egy New York-i vagy, aki nyaralni szokott. – A *nyaral* szót erős bostoni akcentussal ejtette ki, amit általában imádni valónak találok. Ebben a srácban viszont semmi imádni való nem volt. – Kibaszottul egyre megy, Csingiling.

Ú! Annyi gyűlölni való volt ebben az utolsó mondatban!

– Kérlek, ne káromkodj! – Az anyám kitörölte a szitokszavakat a szókincsemből, mielőtt igazán felfedezhettem volna a használatukat. Ennek következtében automatikus nyugtalanságot éreztem az indokolatlan káromkodástól. – És a magasságommal viccelődni rettenően udvariatlan.

– Tudod, mi rettentően udvariatlan? – Belépett a személyes tereembe, arra kényszerítve, hogy a nyakamat nyújtogatva tartsam a szemkontaktust. – Felbérelni egy kétségbeesett gyereket a saját igényeid kielégítésére.

Biztos voltam benne, hogy az egész testem elpirult, mint egy vörös posztó. Egy pillanatig csak hebegtem.

– Ez-ez-ez egyáltalán nem így volt – sziszegtem. – Mindenekelőtt, ő nem egy gyerek. Huszonöt éves. Ezenfelül nem azért fizetek neki, hogy „kielégítse az igényeimet”. Megköszönném, ha nem sértenél meg azzal, hogy azt feltételezed, hogy fizetnem kell az *ilyesmiért*. – Lassan végigmérte a testem, és felhorkant. – Figyelmen kívül fogom hagyni a hangot, ami kijött belőled, mert *én* nem ragadtam le a harmadkorban. Visszatérve a lényegre: Dean felnőtt, és felbéreltem, hogy elkísérjen randikra és rendezvényekre, amelyeken a kollégáim és a főnököm is részt vesznek. Anélkül, hogy belemennék a részletekbe, szükségem van rá, hogy a főnökeim azt higgyék, komoly kapcsolatban élek, így talán felvesznek állandó munkakörbe. Mr. Fairchild egy kissé régimódi ezen a téren.

Meg is vagyunk. Ez igazán diplomata volt. Elmosolyodtam önmagamon. Ez volt az első alkalom, hogy anélkül írtam le a helyzetet, hogy Mr. Fairchildot a nők jogaira mért pestisnek neveztem volna.

Rhys összevonta a szemöldökét.

– Töröld le a mosolyt az arcodról, Csingiling. Hol nem szarom én le, hogy miért bérelted fel Deant? Akkor sem volt helyes, és ezt te is tudod.

Szorongás és megbántottság kavargott bennem, ahogy felnéztem a vádlómra. Nem volt helyes felbérelni Deant? Azt hittem, hogy mindkettőnknek előnyös. Egyszer sem éreztem úgy, hogy kihasználok vagy felhasználok őt, de a bátyja úgy állította be. Mintha egy kiáltásos hercegnő volnék, aki azt hiszi, bármit megtehet, mert gazdag.

Összefontam a karom a mellkasomon.

– Nem vagyok hajlandó itt állni és úgy érezni, mintha valami rosszat tettem volna. Ha dühös vagy az öcséd döntései miatt, az a te problémád, ő hozta ezt a döntést, és busásan megfizetem érte. Heti kétezer dollár, hogy néhány randira menjünk az említett hónapban, több, mint korrekt. Nevetséges a helyzet. Bele kellett nyúlnom a vagyionkezelői alapomba. De egyetlen srác sem volt hajlandó határozatlan időre a pasimat játszani kiváló fizetség nélkül.

Nem mintha szörnyen néznék ki, vagy borzasztó lenne a személyiségem. Csupán a legtöbb embernek szüksége volt végdátumra, mert más kötelezettségeik is vannak. És én még nem láttam előre a végét.

A sarkán hintázva az összeztől, Rhys egy pillanatra letaglózódott.

Helyes, mert azonnal el kell tűnnie!

– Nézze, Mr. Morgan, a főnökeim bármelyik percben itt lehetnek, úgyhogy nagyra értékelném, ha távozna. Most. Most lenne a legjobb. – A mögöttem lévő ajtóra mutattam. – Viszlát. – Meg sem moccant. – Adios? – Csak bámult rám. – Vámonos. Ciao. Au revoir. – Nagyot sóhajtottam. – *Hess*.

Haragosan nézett.

– Te most elhessegettél?

– Csak ha bevált.

– Drágám, te ütődött vagy. Mondták már neked?

– Nézze...

– Parker, hát itt vagy!

Szorosan lehunytam a szemem, azt kívánva, hogy bárcsak egy dimenziókapu nyílna, hogy belevethessem Rhys Morgant a sötét mélységbe, remélve, hogy egy óriás homoki kígyókkal teli világban találja magát.

Megérkezett a főnököm.

A szememet kinyitva megfordultam, egy ragyogó mosolyt festve magamra, ahogy Jackson Sánchez, a főnököm közeledett felém, egyik oldalán Mr. Fairchilddal, és Jackson menyasszonyával, Camille-lal a másikon.

Felkavarodott a gyomrom.

Amikor Jackson azt mondta, hogy Mr. Fairchild meg akar ismerkedni a csapat legújabb tagjával (az lennék én), megígértem neki, hogy elhozom a páromat is, tudva, hogy le kell nyűgöznöm Fairchildot. Nemcsak rosszul éreztem magam, amiért hazudtam Jacksonnak, akit igazán megkedveltem és csodáltam, hanem barátom sem volt. Köszönhetően a mellettem álló ősembernek. Egy ősembernek, aki minden bizonnyal elkotyogja a tetteimet, és tönkretesz minden esélyt, hogy meghosszabbítsam a szerződésemet a Hórusznál. Sőt, valószínűleg kirúgnak.

Hol van a homoki kigyó dimenzió, amikor szükség lenne rá?

Hárman körénk gyűltek, és megesküdtem volna, hogy a dühösen visszatérő pillangók ki akarták szorítani belőlem az életet.

Nekem végem.

– Mr. Fairchild, ő a legújabb és legmegkapóbb munkatársunk, Parker Brown. – Jackson rám vigyorgott.

Kezet nyújtottam Mr. Fairchildnak.

Franklin Fairchild egy bostoni vagyonos családból származott. Fiatal korában fogta az örökségét, és okosan befektetve megnégyszerelte azt. Saját bevallása szerint nagyszerű tanácsadói csapat vette körül. Ezek a tanácsadók mondták neki, hogy a megújuló energia remek befektetési lehetőség.

Nem volt különösen zöld, ami felbosszantott, mivel sokkal nagyobb volt a beleszólása a cégbe, mint azt egy ilyen kaliberű férfiról gondolná az ember.

Fairchild megrázta a kezem, agresszívan és erőteljesen megrántva azt.

– Kis nő nagy aggyal, nem igaz? – Felkacagott.

Ó, persze, mintha ezt még sosem kaptam volna meg. A mosolyom fájdalmas volt. Amikor Jackson Rhyshez fordult, a mosolyomat megbénította a kín.

– És ő biztosan a barátod. – Jackson nem tudta elrejtetni az arcán lévő meglepettséget. Persze hogy meglepődött! Rhys kicsit sem olyan, mint amit az emberek várnának tőlem, és biztosra tudtam, hogy én sem vagyok Rhys Morgan esete. Az effajta srácok olyan lányokkal randiznak, akiknek hatalmas a melle, és a fenekük képes legyőzni a gravitációt a napi guggolásoktól.

Szólásra nyílt a szám, a *nem* szócska nagy heveséssel akart kitörni belőlem, amikor...

– Igen. – Rhys kinyújtotta a kezét, hogy kezet rázzon Jacksonnal. – Én vagyok Parker barátja. Rhys. Hogy ityeg?

Azt hiszem, az agyamban megszakadt a jel, mert azt hallottam, hogy a barátomként mutatkozott be.

Rhys rám vigyorgott, gonoszság táncolt lefegyverző szemében.

Megtette! Tényleg megtette!

Mi a fenére készült?

Hányni tudtam volna. Legszívesebben lehánytam volna Mr. Fairchild Prada cipőit.

– Rhys? – Mr. Fairchild gyakorlatilag átgázolt Jacksonon, hogy a kínzómhöz lépjen. – Rhys Morgan, átkozott legyek!

Hogy mi van?

Figyeltem, ahogy Fairchild megszorítja Rhys kezét, úgy vigyorogva rá, mintha ő lenne Jézus, és úgy éreztem, kicsúszik a lábam alól a talaj, amikor Jacksonhoz fordulva így szólt:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem is mondtad, hogy Parker Rhys Morgannel jár. – Kifejezéstelen tekinteteinkre Fairchild felkacagott. – Generációk óta ő a legjobb nehézsúlyú ökölvívó, akit az ország látott. – Megszorította Rhys vállát. – Te velem ülsz, fiam.

Mi van?

Ahogy Mr. Fairchild bevezette Dean bátyját az étterembe, Rhys hátranézett a válla fölött, és rám kacintott.

Tényleg rám kacintott.

Ő *tényleg* maga az ördög!

A homoki kígyó dimenzió nyitogatása közben akaratlanul kaput nyitottam volna egy másik dimenzióba, ahol egy dühös bokszoló épp most hazudta a főnökeimnek, hogy velem randizik?

Jackson és Camille elvigyorodtak.

– Na, kiből lett kis kedvenc? – csipkelődött Jackson. A zavart arc kifejezésemre elnevette magát. – Csak vicceltem. De mindig jó pont fenntartani Fairchild érdeklődését a vacsorákon. Ez nagyszerű, Parker!

Nem.

Ez katasztrofális.